

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1340/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печек, адвокат из ..., против туженог Фабрика уља „Банат“ д.о.о. из Нове Црње, чији је пуномоћник Леона Димитров, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2970/23 од 17.01.2024. године у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2970/23 од 17.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2970/23 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2970/23 од 17.01.2024. године одбијене су жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 109/22 од 28.09.2023. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име разлике мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа, исплати износ од 23.896,34 динара са затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате, док је преко досуђеног до траженог износа од 487.950,34 динара, односно за износ од 464.054,00 динара са затезном каматом од 11.01.2022 године до исплате, тужбени захтев тужиоца одбијен и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу одлуке о трошковима поступка, тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је због одлуке о трошковима поступка, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је

нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, чији се обрачун врши у свакој парници појединачно на основу Адокатске тарифе и зависи од успеха странака у спору. По оцени Врховног суда, одлучивање о накнади трошкова поступка, као споредном потраживању, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

У конкретном случају, ревизија туженог је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима парничног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**